

βούργο), Monin Automobiles SA, με έδρα το Bourg-de-Péage (Γαλλία), και EAS, με έδρα τη Livange (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενες από τον Jean Claude Fourgoux, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pieerrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, άσκησαν στις 23 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 15ης/16ης Ιουλίου 1998·
- να δεχθεί την επιφύλαξη των προσφευγουσών να ζητήσουν αργότερα την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Οι προσφεύγουσες στην παρούσα υπόθεση, εταιρίες εισαγωγής στη Γαλλία οχημάτων με τα σήματα Suzuki, Daihatsu, Isuzu και Subaru, οι οποίες βρίσκονται τώρα υπό εκκαθάριση, προσβάλλουν την εκ μέρους της Επιτροπής απόρριψη της καταγγελίας που υπέβαλαν πριν από δεκατρία έτη, σχετικά με ένα σύστημα αυτοπεριορισμού των εισαγωγών στη Γαλλία αυτοκινήτων διαφόρων Ιαπώνων κατασκευαστών. Κατά την ως άνω απόφαση, η κατανομή των ποσοτώσεων, η μη τήρηση των οποίων μπορούσε να οδηγήσει στην επιβολή διοικητικών κυρώσεων, υπαγόταν στην αποκλειστική ευθύνη των γαλλικών διοικητικών αρχών, πιέσεις ασκούνταν σε κάθε έναν εισαγωγέα ατομικά, η δε καταγγελία δεν έχει κοινοτικό ενδιαφέρον και δεν είναι πλέον επίκαιρη.

Οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται κατ' αρχάς ότι με την προβλεπόμενη απόφαση, η καθής αρνήθηκε να λάβει υπόψη τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1993⁽¹⁾ και της 18ης Σεπτεμβρίου 1996⁽²⁾, που εκδόθηκαν στο ίδιο πλαίσιο όσον αφορά το επίμαχο είδος παραβάσεως· από τις αποφάσεις αυτές του Πρωτοδικείου προκύπτει η υποχρέωση επανεξετάσεως του φακέλου με βάση αντικειμενικές, ουσιαστικές και διασταυρωμένες ενδείξεις που πρέπει να αναζητηθούν σχετικά με το αν οι γαλλικές αρχές άσκησαν πιέσεις, μη επιδεχόμενες αντιρρήσεις, επί των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων με σκοπό να προβούν οι επιχειρήσεις αυτές στις ενέργειες περί των οποίων γίνεται λόγος στην ως άνω καταγγελία, έτσι ώστε η συμπεριφορά των επίσημων εισαγωγέων στην ηπειρωτική Γαλλία να μην διέπεται από τους κανόνες του ανταγωνισμού λόγω ελλείψεως επαρκούς αυτονομίας.

Κατά τις προσφεύγουσες, αποτελεί πρόκληση η στάση του καθού κοινοτικού οργάνου, που ισχυρίζεται σήμερα ότι η πάροδος του χρόνου στερεί την καταγγελία από οποιοδήποτε ενδιαφέρον, ενώ η ίδια η Επιτροπή φέρει ευθές την ευθύνη της συνεχίσεως της σχετικής καταστάσεως επειδή δεν επέδειξε την απαιτούμενη επιμέλεια κατά τη διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας. Κατά την άποψη των προσφευγουσών, βάσει της λογικής και της αρχής της επεικειάς

έπρεπε να είχε σταλεί ανακοίνωση των αιτιάσεων στα μέλη της συμπράξεως και στην επαγγελματική τους οργάνωση πριν από δεκατρία έτη. Τότε η ύπαρξη της συμπράξεως ήταν επαρκώς αποδεδειγμένη. Κατά τη διάρκεια των συζητήσεων που θα ακολουθούσαν θα εναπόκειτο στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να αποδείξουν ότι η σχετική διευθέτηση, που αποκατέστη «αυτοπεριορισμός», έναντι της οποίας δόθηκαν και ανταλλάγματα, μεταξύ των οποίων ο αποκλεισμός των άλλων Ιαπώνων ανταγωνιστών, δεν οφειλόταν σε επιλογή εμπορικών μεθόδων αλλά σε μη επιδεχόμενες αντίρρηση πιέσεις του γαλλικού κράτους, που συνεπάγονταν κίνδυνο προκλήσεως σημαντικών ζημιών σε βάρος τους.

Οι προσφεύγουσες διατείνονται επίσης ότι, εκτός της προσφυγής στο άρθρο 115 της Συνθήκης, μάταια αναζήτησαν κάποια κατηγορία θεμιτών πρακτικών προβλεπόμενων από τη Συνθήκη στην οποία θα μπορούσε να υπάγεται ένα σύστημα αυτοπεριορισμού όπως το επίμαχο, καθόσον η Γαλλία ουδέποτε ζήτησε την λήψη μέτρων διασφάλισης στον τομέα αυτό. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν μπορούσε να στηριχθεί σε μια οποιαδήποτε γαλλική ρύθμιση προσπαθώντας να αποκλείσει την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού στα μέλη της συμπράξεως, καθόσον μια τέτοια ρύθμιση απλώς δεν υφίστατο.

(¹) Υπόθεση T-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1993, σ. II-671).

(²) Υπόθεση T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-965).

Προφυγή της RJB Mining plc κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998

(Υπόθεση T-156/98)

(98/C 358/42)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η RJB Mining plc, εκπροσωπούμενη από τους Mark Brealey και Jonathan Lawrence, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία των Arendt και Medernach, 8-10, Rue Mathias Hardt, άσκησε στις 29 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής, της 29ης Ιουλίου 1998, με την οποία εγκρίθηκε η εκ μέρους της RAG Aktiengesellschaft απόκτηση του ελέγχου επί της Saarbergwerke AG και της Preussag Anthrazit GmbH για τους λόγους που παρατίθενται στην προσφυγή,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων της προσφεύγουσας.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα στην παρούσα υπόθεση είναι μια ανώνυμη εταιρία συσταθείσα στην Αγγλία και στην Ουαλία, η οποία ασχολείται με τη βιομηχανική παραγωγή άνθρακα στην Αγγλία. Οι κύριοι μέτοχοί της είναι θεσμικοί επενδυτές, ιδιώτες επενδυτές, διευθυντές και υπάλληλοι της προσφεύγουσας. Με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή ενέκρινε υπό προϋποθέσεις, σύμφωνα με το άρθρο 66, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, την αγορά της Saarbergwerke και της Preussag από τη RAG. Οι τρεις αυτές εταιρίες αποτελούν τους μόνους τρεις απομένοντες Γερμανούς παραγωγούς άνθρακα. Οι συγχωνευόμενες επιχειρήσεις φαίνεται ότι συμφώνησαν να παραχωρήσουν τμήμα της δραστηριότητας εισαγωγής άνθρακα σε μια ανεξάρτητη τρίτη επιχείρηση και να διαχωρίσουν διαρθρωτικά το υπόλοιπο της δραστηριότητας εμπορίου άνθρακα σε ένα εγχώριο σκέλος και ένα σκέλος εισαγωγής.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, λαμβάνοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέλειψε να τηρήσει τις διατάξεις των άρθρων 66 και 4, στοιχείο γ), της Συνθήκης ΕΚΑΧ και της αποφάσεως 3632/93/ΕΚΑΧ (στο εξής: κώδικας) (1). Η ακύρωση της αποφάσεως αυτής ζητείται επίσης για τον λόγο ότι υπήρξε παράβαση ουσιωδών διαδικαστικών κανόνων, συμπεριλαμβανομένης της ελλιπούς αιτιολογίας και της μη τηρήσεως της αρχής της χρηστής διοικήσεως.

Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή παρέλειψε να εκτιμήσει ότι το αποτέλεσμα της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι να παράσχει τη δυνατότητα πραγματοποίησης της συγχωνεύσεως, μολονότι η γερμανική κρατική ενίσχυση αποτελεί ουσιαστικό τμήμα της συγχωνεύσεως και μια τέτοια κρατική ενίσχυση δεν έχει ούτε θα μπορούσε να εγκριθεί σύμφωνα με τον κώδικα. Συναφώς τονίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ούτε καν αναφέρει τη σύμφυτη με τη δομή της διαρθρώσεως κρατική ενίσχυση και βεβαίως δεν αναλύει το αποτέλεσμα της ενισχύσεως όσον αφορά τη θέση που έχουν στην αγορά τα εμπλεκόμενα μέρη. Για παράδειγμα, πουθενά δεν αναφέρεται στην απόφαση ότι η τιμή αγοράς που πρέπει να καταβάλει η RAG για τη Saarbergwerke, στο πλαίσιο της προτεινόμενης συγχωνεύσεως, είναι απλώς ένα γερμανικό μάρκο (DM).

Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή ανέφερε στην προσβαλλόμενη απόφαση ότι αυτή αφορά μόνο την εφαρμογή του άρθρου 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και όχι την εφαρμογή διατάξεων περί του ελέγχου των κρατικών ενισχύσεων. Ωστόσο, η προσφεύγουσα ζήτησε από την Επιτροπή να διασφαλίσει ότι θα εφαρμόσει τους κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων και θα εμποδίσει την πραγματοποίηση της συγχωνεύσεως, χωρίς προηγούμενη έγκριση της κρατικής ενισχύσεως που χορηγείται στις συγχωνευόμενες επιχειρήσεις και της κρατικής ενισχύσεως που είναι σύμφυτη και αποτελεί προαπαιτούμενο της συγχωνεύσεως. Εφόσον η Επιτροπή αρνήθηκε να παράσχει τη ζητηθείσα διασφάλιση, η προσφεύγουσα ουδόλως αμφιβάλει, υπό τις παρούσες περιστάσεις, ότι η εγκριθείσα με την προσβαλλόμενη απόφαση συγχώνευση μπορεί, και τώρα πρόκειται, να πραγματοποιηθεί χωρίς την εκ μέρους της Επιτροπής εκπλήρωση των υποχρεώσεών της.

(1) ΕΕ L 329 της 30.12.1993, σ. 12.

Προσφυγή των Bernard Bareyt κ.λπ. κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που ασκήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998
(Υπόθεση T-158/98)

(98/C 358/43)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Οι Bernard Bareyt, Ivone Benfatto, Denis Bessette, Giuliano Dalle Carbonare, Enrico Di Pietro, Barry John Green, Remmelt Haange, Michel Huguet, Marcus Iseli, Cornelis Jong, Neil Mitchell, Pier Luigi Mondino, Alfredo Portone, Carlo Sborchia, Alessandro Tesini και Mike Michael Wykes, κάτοικοι Naka (Ιαπωνία), εκπροσωπούμενοι από τον Nicholas Lhoëst, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τα γραφεία της Fiduciaire Myson SARL, 30, Rue de Cessange, άσκησε στις 30 Σεπτεμβρίου 1998 ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 15ης Μαΐου 1998, περί απορρίψεως της ενστάσεως των προσφευγόντων·
- να ακυρώσει τα εκκαθαριστικά σημειώματα αποδοχών των προσφευγόντων του μηνός Νοεμβρίου 1997 και των επομένων μηνών, τα οποία εφαρμόζουν τον διορθωτικό συντελεστή που καθορίστηκε με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1785/97 του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένων των εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών των μηνών κατά τους οποίους η διοίκηση προέβη σε ανάκτηση των καθ' υπέρβαση καταβληθέντων προηγούμενων·
- στο μέτρο που κρίνεται αναγκαίο:
 - να αναγνωρίζει ότι δεν έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ) αριθ. 1785/97, τον οποίο εξέδωσε το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως της καθής, στις 11 Σεπτεμβρίου 1997, καθόσον καθορίζει ειδικό διορθωτικό συντελεστή για τη Νάκα·
 - να υποχρεώσει την καθής να αποδώσει αναδρομικά από τον Μάιο του 1997 στους προσφεύγοντες τα ποσά τα οποία παρακράτησε από τις αποδοχές τους·
 - να υποχρεώσει την καθής να αποδώσει στους προσφεύγοντες το ποσό της μείωσης του μισθού που τους επέβαλε από τον Νοέμβριο του 1997, κατ'εφαρμογή του νέου διορθωτικού συντελεστή·
 - να υποχρεώσει την καθής να καταβάλει τόκους υπερημερίας επί των ποσών τα οποία θα υποχρεωθεί να αποδώσει, από την ημερομηνία της παρακράτησής τους·
- να καταδικάσει την καθής στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.